

» V čas večera bude svetlo.«

Zach. 14, 7.

Ročník XVI.

Leden—Únor 1940.

Číslo 1.—2.

Zam.

Je čas sa zobudiť!

— — *prišla hodina, aby sme sa už prebudili zo spánku a vstali, lebo teraz nám je bližšie spasenie, ako bolo vtedy, keď sme uverili. Noc už čoskoro pomíne a deň sa priblížil. Složme tedy skutky temnosti a oblečme si zbrane svetla.*

Rím. 13, 11—12.

Je čas, zobudiť sa zo sna. Nesmieme si dovoliť zadriemať, bo blízko je Pán, ktorý hovorí, aby sme bdeli. Pravda, my už Ho dlho čakáme a čakanie je únavné, zunuje. Aj tí traja vybraní učeníci Ježišovi zaspali, keď mali iba trošku stranou počkať, bo *nevedeli* čakať. Ale — vedieť čakať je dobrá vlastnosť a mali by sme si ju prisvojiť, zvlášť keď vieme, u koho si ju vyprosiť! Azda ste už mnohí čítali známu báseň Kiplingovu, v ktorej sú vyrátané ozajstné mužné ctnosti. Ak nie, prečítajte si ju v jedinečnom preklade zomrelého básnika Fischera a medzi iným v nej najdete, že vedieť čakať bez mdloby, totiž nepoddávať sa vplyvom tela a okolností, je znakom pravého muža.

My máme svojho Pána čakať bez mdloby, bdejúc, bo to slávne ráno nás čoskoro prekvapí! To je predsa samozrejmé, však? Ak sme uverili pred dvadsiatimi rokami, nuž, sme o dvadsať rokov bližšie tomu dni a tej hodine, ktorej príchod si síce n kto nemôže vyrátať, ale ktorá raz bude tu. Dajme si pozor, noc už čoskoro pomíne! Čím viacej sa okolo nás tmie, tým bližšie je ráno, bo najtmavšia chvíľa býva vždy pred svitaním — a noc hriechu, utrpenia a duchovnej tmy okolo nás je naozaj hustá!

A jak skutočne túžobne a verne čakáme, je len prirodzené, že sa pýtame otázkou, znejúcou i v jednej z našich Sionských

piesni: *Ako to bude, až príde Pán?* Ako to bude? Nuž, bude deň! Deň plný svetla, veď nám v ňom vzíde Slnce spraviednosti, ktorého lúče prinesú zdravie našim dušiam. Vyzdravenie z rán hriechu!

A bude to deň veľikého videnia, bo Toho, ktorého nado všetko milujeme, uvidíme konečne tak, aký je — tvárou v tvár. Už nie cez závoj predstáv, nie iba prostredníctvom Jeho písaného slova. Či sa na to tešíme? Na príchod priateľov sa veru vždy tešíme.

A či sa azda bojíme odpovedí, ktoré budeme musieť dávať? Bo ten deň bude tiež dňom mnohých otázok. A ktoráže otázka bude najhlavnejšou, na ktorej bude najväčšmi záležať? Nuž, tá, ktorá sa týka nášho Spasiteľa, ktorý pre našu záchranu opustil nebesia, sostúpil na svet, stal sa jedným z nás a zomrel na našom mieste. Nebude lepšie, keď si tú rozvetvenú otázku už dnes dáme sami, aby sme potom na ňu mohli uspokojive odpovedať? Nuž: Co ste učinili s Ježišom a s tým, čo vám v ňom bolo ponúkané? Prijali ste Ho? Dali ste sa Mu oslobodiť? Žili ste Jemu? Šírili ste Jeho česť na zemi? Učinili ste Ho známym ako Bäránka, ktorý sníma hriechy sveta?

Ak sme neučinili všetko, čo sme mohli, aby i druhí poznali, že Ježiš Kristus je Spasiteľom, je to len dôkaz toho, že sme Ho dosiaľ sami dostatočne nepoznali a že sme nezakusili hrôzu z hriechu, bo ináč je našou skúsenosťou slovo apoštola Pavla ku Korintanom 5, 11 »znajice tu hrôzu Páně, lidem k víře sloužíme«.

Ako je to smutné, že dnes ešte žijú okolo nás, hoci sa chválime svojim kresťanstvom, ľudia, ktorí musia volať do sveta výčitku: »Nieto nikoho, kto by sa pýtal po mojej duši!«

Pozor! Prišla hodina, aby sme sa už prebudili zo spánku a nielen sa okolo seba obzerali, a radovali sa, že sme sami zachránení, ale, je čas, aby sme vstali!

*Hor' sa, hor' sa, ľude môj,
vysoko vztýč prapor svoj,
do boja ťa volá Pán,
do boja sa stroj!*

Nezabúdajme, že Deň, ktorý čakáme, bude tiež dňom odplaty. »Prijdem skoro a moja odplata so mnou, aby som odplatil jednému každému podľa jeho skutkov.« Blahoslavení sluhovia, ktorých, keď príde Pán, najde bdieť — pri práci, pri zachraňovaní nešťastných a zúfalých. A či môže byť väčšie zúfalstvo, ako keď si je človek povedomý svojho hriechu, vie, že s ním neobstojí pred Božou tvárou, ale nevie, ako sa ho zbaviť?

Nuž ty, kto si bol v tom istom postavení, kto si raz tiež nevedel, ale teraz už vieš, bo si sám poznal: Je čas, aby si vstal,

složil skutky
nad novotou v
bez mdloby,
služebníče věr
ustanovím.«

Č

Ó, po
Jak s
duch

Noc

a uk

Otvor

a zja

Modli

keď k

I Spa

a v n

tam n

a v n

Ach, v

Lež —

a pric

tak čo

keď čl

a k du

tajoms

Ó, poz

v nej s

a príby

—

Lež pri

ó, príjd

nezdvih

výčitek

Nebude

složil skutky temnosti a obliekol si zbrane svetla a v radosti nad novotou vlastného života, v pilnej práci pre Krista čakal bez mdloby, až so rtov najčistších splynie raz: »To dobre, služebníče verný, nad málem byl jsi verný, nad mnohým tebe ustanovím.«

—f—

*Vôd prúdy v moc sa dvihajú
a výkrik hrmí: Ide Kráľ!
Hory i polia jasajú,
koruny sám Boh už Mu dal.
Vstaňte a cestu prerazte,
svadobnú pieseň naladzte,
že zhynula tma rozhláste!*

—**—

Časná noc — večná noc.

Ó, pozemská noc neni strašná noc!
Jak sladkým sníčkom obdarí ti víčka,
duch na brány až nebes klopať zabehne.

Noc časná pozdvihnúť ti hlavu dovolí,
a ukáže, žes' viac, než červík zeme.
Otvorí brány diaľnej večnosti,
a zjaví myriady svetov svetla:
Modlitby tiché vstúpia pred tvár Božiu,
keď klopot tvrdej práce dozneje —

I Spasiteľ náš modlieval sa v noci,
a v noci peli hymnus pokoja
tam nad Betlemom anjelia nám Boží
a v noci prišlo sveta Spasenie.

Ach, v noci môj Pán lkal tam v Getsemane ...

Lež — áno — v noci slávne z mrtvých vstal —
a prichádza, by k dietku svojmu vravel
tak často v tichej noci žiarivej,
keď človek kozmu občanom sa stáva
a k duši vraví rečou svetelnou,
tajomstvo hviezd, tak oslavujúc Boha ...

Ó, pozemská noc neni strašná noc —
v nej Spasiteľ náš tíško dleje s nami
a príbytok náš anjelmi nám chráni.

— — — — —
Lež príjde noc — tma príjde zovnútorná,
ó, príjde bez iskričky svetla svitu,
nezdvihne — stlačí čiernym olovom
výčitek večných dušu biednu, zbitú.
Nebude viacej sníčkov ostrovom.

O odpočinku nezvieš v tú noc celú,
na modlitbe v nej nikto nesplesá,
červ svedomiu a večný oheň telu
bez odpočinku večne ujde sa!
A od východu neprijde zvesť rána,
neotvorí sa slncu zlatá brána.

To strašná bude noc a beznádejne stmelá,
bo nikde nebude v nej ani lúča svetla
a nebude v nej nádeje a Spasiteľa.

— — — — —
Ó ďakujem Ti, Tebe, Svetlo sveta,
že zachytils' ma od tej priepasti,
kam klesal som už v svojom nešťastí,
než bola nad mnou večne uzavretá,

U Teba noci viacej nebude.
a slávnejšie než najnežnejší sen
zjaví nám slávu Tvoju večný deň!

—7—

—**—
Múdry kostolník.

Char. 12:44-44.
Nie je tak dávno, čo sa to stalo. Do kostola prišiel bohatý pán a pritrafila sa mu nemilá vec. Chcel dať do sbierky korunu, leč pomýlil sa a hodil päťkorunák.

Namrzelo ho to, chodil celý nepokojný po izbe a nakoniec si povedal, že zajde za kostolníkom, povie mu, ako to bolo a vezme si svojich päť korún nazpät. Kostolník však nedovoliť. »Čo je dané, je dané«, povedal.

Keď pán videl, že mu nič nepomôže, vzdychнул si z hlboka a potešoval sa: »No, veď Pán Boh mi to vynahradí!«

»Veru to!« povie kostolník. »Pán Boh vám priráta k dobru iba tú korunu, ktorú ste chceli dať, ale nikdy nie to, čo ste mu nechali len preto, že sa už ináč nedalo!«

Aký múdry kostolník! Vedel dobre, že Boh nemerá dar alebo službu podľa veľkosti, lež podľa ochoty a opravdovosti.

—**—

Peniaz hovorí.

Držíš ma v ruke a nazývaš ma svojim. Či nemôžem práve tak ja nazvať svojim teba? Hľa, ako ľahko ťa ovládam. Si hotový spraviť všetko, len aby si ma získal. Som neosobný ako dažď a podstatný ako voda. Bezo mňa ľudia a podniky zomierajú. Ale predsa nemám ich život v moci. Ak nemám znaku tvojho priania, som neužitočný. Idem iba tam, kam ma posielia môj pán.

Slúžiac zmenám života, mávam zvláštnu spoločnosť: Dnes som tu ako svätá obeť vskriesenému Bohu. Ale včera som

vlákal ničomných ľudí do nemocničnej izby, kde ukradli spiace dieťa z kolísky a rozorvali srdce matky.

Pre mňa sa ľudia posmievajú láske a rúhajú Bohu.

A predseda ma Boh určil k službe svojich svätých — abych vzdelával myseľ a sýtil hladné telá. Mám desnú moc.

Preto ťa prosím: daj mi pečať svojej viery a pošli ma ku práci za šťastím, pokojom a životom. Ved' napriek všetkej mojej moci, moje poslanie závisí od teba. O mojej službe a potrebe rozhodujú ľudia, ktorí ma získali, chvíľku ma držia a potom ma posielajú do oblastí svojich túžob a cieľov.

Teraz, keď som tvoj, prosím ťa, dovoľ mi slúžiť tvojim najlepším cieľom a pohnútkam. Hladujem po dobrou práve tak ako ty, keď však nebudem daný do služieb svätej veci, musím sa, ako telo, podať zlému.

Prosím, dovoľ, aby smelo žiť a slúžiť moje najlepšie »ja«.

Z amerického War Cry.

—**—

Malé svety a veľké svety.

Niektorí ľudia sa chovajú ani čo by nemali niakého svetového pohľadu na veci. Je to preto, že nikdy nepozreli za svoj vlastný plot. Celým ich svetom je prostredie, v ktorom žijú, sbor, kde pracujú.

Je stará bájka o hrachu v lusku. Ponevác bol zelený, nahovoril si, že je zelený celý svet. A keď lusk zožltol, hovorily si hrachy, že celý Vesmír istotne zožltol. Ako sa takému lusku podobajú mnohí ľudia, príliš pohodlní než aby sami chceli niečo nového objaviť.

V jednej knižke je pekná rozprávka o dievčatku, ktoré prišlo domov plné akejsi veľmi dôležitej novej myšlienky. Učiteľka priniesla do triedy globus a ukazovala na ňom deťom nepatrné miestočko, predstavujúce ich domovinu. Dieťa nevidelo tam ani otcovského domu, ani najbližšej dediny, ani najbližšieho mesta. Bolo celé ako zarezané. Kde to bývam?

Mamička ju zaviedla do šopy a tam jej ukázala kurence. A povedala jej, že kuriatka, keď sa vyľahly, myslely, že košík v ktorom sa krčia je jediným svetom a okrem neho že už nič nejestvuje. Keď boly už na toľko veľké, že mohly z košíka von, myslely si, že celým svetom je šopa, a myslia tak podnes. Ako náhle však budú môcť na dvor, zmenia svoje smýšľanie, ale zase nebude pre nich iného sveta, okrem dvora.

Jedného dňa však ktosi zabudnul zavreť branku a kuriatka sa dostaly na ulicu. Tam uvidely, že svet je ohromný a taký plný zvukov a že je v ňom spústa ľudí. Naľakaly sa a ponáhľaly k hospodárovi. Ten si ich nastrkal do väčkov. Boly

tam v malom kútiku, ale už nikdy nemohly veriť, že košík, šopa alebo i dvor sú celým svetom.

Týmto jednoduchým poučením poznalo dievčatko aspoň maličko o oblastiach myslenia, ktoré sú za tými oblasťami, s ktorými je každý človek spokojný potiaľ, pokiaľ nevie, že jestvuje ešte niečo okrem nich.

Tak stálym rozvojom, rozširovaním mysle môžeme vnikať do sveta, ležiaceho mimo naše prostredie.

Len podľa toho, ako pozdvihujeme svoje oči, poučujeme sa o vyšších veciach. Slovo Božie hovorí: Pozdvihněte oči svých — Ak to urobíme v duchu Pánovom, je na podiv, ako sa náš pohľad rozšíri.

A jakonáhle človek raz zvie, že jestvuje ešte iný svet, okrem jeho vlastného, toho, ktorý si sám vo svojej mysli vytvoril, nikdy už nemôže pokladať rozlohu svojho okolia alebo svojich okolností za rozlohu celého sveta.

Ježišovi učeníci žili v malom vlastnom svete pred tým, než ich Pán povolal — vo svete, ktorý veru málo presahoval úzkoprsoť ich povolání. Ale keď počuli hovoriť Pána života, keď počuli, ako trpezlivo a shovievavo vykladá podstatné pravdy o Božom Kráľovstve, tu sa im pomaly otvárala myseľ, otváraly sa im srdcia a vnikalo do nich svetlo — vnikala sláva väčšieho sveta — sveta duchovných divov.

Boly chvíle, v ktorých by ho s ostatnými boli prehlásili za svojho pozemského kráľa a tak ho podrobili zemským, ľudským hraniciam. Boli trpké sklamaní — ale keď po tajupnej tme Golgaty zažiarila sláva vzkriesenia, otvorily sa oči ich mysle, a videli iný, väčší svet — duchovný svet, zaberajúci zem i nebesá.

A keď potom boli pokrstení ohňom svätého Ducha, rozšíril sa ich svet na oblasť duší, ktoré mali byť získané. A ich dielo, napriek všetkému odporu a útoku nepriateľa, trvajúcemu stáročia, rozšírilo sa po celej zemi.

Nuž, kto môže povedať, aké slávne výsledky môžu mať ľudia, ktorí si dali Bohom otvoriť oči, aby videli veľké veci?

Volaj ku mne a ohlásim sa ti a oznámim ti veci veľké a neprístupné, ktorých neznáš.

(Jeremiáš 33, 3.)

Zprávy.

Spolok Vierošlava konal svoje riadne valné zhromaždenie v pondelok dňa 1. januára t. r. Po trojročnom pôsobení vzdal sa výbor svojej funkcie, ale bol jedhlasne znova zvolený. Zostávajú teda vo výbore tieto sestry: Mária Rafajová, predsedníčka. Alvína Hese-ová, podpredsedníčka. Margita Pálová, pokladníčka. Marta Mačicová, tajomníčka.

Tieto riadky píšem našim milým na Slovensku, sestram Vierošlavy, a s prosbou sa obraciam na redaktorku, aby ich, ak bude možné, dali uverejniť v našom milenom časopise, Večernici. Je ona poslom pre všetkých nás, ktorých viaže Kristova láska tu v Juhoslavii a tak i na Slovensku, v Čechách a na Morave, aj tých, ktorí sa nachádzajú za morom. Všade, kde ju radi čítajú. Veď ona nám do všetkých strán sveta prináša zprávy. Ona nás učí ako máme jedni s druhými cítiť a jedni druhých bremená niesť. Večernica prináša aj nám do Bieleho Blata krásne a potešujúce slová, ktoré mnohokrát čítame so slzami v očiach. Ale od radosti a nie zo žalosti, alebo zo zúfalstva, v ktorom sa v dnešnom čase tak mnohí nachádzajú, pokiaľ si nedajú povedať o Spomocníkovi a spoliehajú len na svoju moc a svoju múdrosť, ktorá ich oklame.

Dnes chcem i ja z toho nášho kútika podať zprávu o vývoji tunajšieho spolku Modrého Kríža. Už pred 30 rokmi, keď nás tu od horných Slovákov neoddelovali hranice, chodievali k nám do Liziky bratia z rôznych krajov a rozsievali to dobré semeno Božieho Slova. Vtedy bola preň dobrá pôda v srdci brata Garafijáta. Semienko, ktoré tam padlo, dnes prináša užitek.

Ale napriek tomu, že sme oddelení hranicami, poznávame, že láska nemá hraníc, bo naši milí bratia zo Slovenska k nám prichádzajú a potešujú i obživujú nás duchovne.

V celom svojom živote som ešte nezakusil takej radosti, ako minulého roku, keď sa mi dostalo takého obživenia pri posviacke našej sály v Pivnici. Nie je mi možné na to zabudnúť. Boli medzi nami milí bratia zo Slovenska: brat Jozef Roháček, br. Michal Roháček, br. Samuel Činčurák, br. Ďuriška a br. Rudič.

V Pivnici som videl i záujem bratov o nás v Lizike. Usniesli sa, aby bolo nášmu sboru pomôžené pri stavbe modlitebny. Pred dvoma rokmi sme si kúpili 100 štvor. siah zeme pre spolkový dom, ale ku stavbe už ani naše spojené sily nestačily, bo sme väčšinou len chudobní a je nás iba 11 členov.

Ale vďaka nášmu Pánovi, ktorému sa v bohatstve nik nevyrovná, On svoje bohatstvo sveruje, komu chce, a všetko koná v pravý čas. I to je dôkaz Jeho riadenia a lásky, že nám pivnickí bratia zo spoločných peňazí prideliť 2000 dinárov. To bol základ ku stavbe. Keď sme k tomu dostali ešte 500 din. od brata Farkaša z Kovačice a pridali svoje, mohli sme postaviť sál v rozmeroch 8×6 metrov. Je na toľko hotový, že sa do jari vysuša, a potom, ak dá Pán možnosť, chceme pripravovať ostatné. Neprestávame prosiť Pána, aby nám umožnil všetko dokončiť, bo keď pozerať na seba a svoje možnosti, zdá sa nám to nemožné. Ale viera a nádeja nás vedie k Všemohúcemu — ktorý nedopustí, aby sme boli zahnaní.

20. decembra 1939 som nečakane dostal poštou 340 dinárov od bratov a sestier zo Šidu. Bratia, neočakával som nič od Vás, bo viem, že ste so stavbou svojho sálu mali starosti, ale vidím, že Vám Pán tak bohaté požehnával, že ste sa aj na nás rozpomenuli. Za to Vám menom tunajších bratov a sestier vyslovujem vrúcnu vďaka. Nech Vám náš dobrý Pán všetko bohaté vynahradí, a tak aj iným, ktorí nám akokoľvek pomohli v našej dosavádnej práci. Vopred ďakujem aj tým, ktorí nám chcjú pomôcť v budúcnosti, či hmotne, alebo na modlitbách, ktoré sú nám veľmi potrebné.

Hrubík Adam, Biele Blato, Banát, Juhoslavia.

Vzpomínky na dny malých začiatkov práce ve Chvalech z úryvků svého deníku sestavila naše sestra *Božena Jehličková*. Péčí Křesťanské služby na Žižkově vyšly v pěkně upravené knížeeče, doplněné fotografiemi.

Sestra Jehličková i v této práci ukázala své zvláštní umění: vidět i v pranepatrné věci, v události, která by mnohému připadala zcela bezvýznamnou anebo samozřejmou, zásah všemohoucí pravice našeho dobrotného nebeského Otce. Kdo se naučí dívat na život okénky, jakými se dívá pisatelka na dávno uplynulých patnáct let věrného snažení, naučí se velké moudrosti. Najdete ta okénka ve formě biblických veršů vždy jako zakončení vzpomínek jednoho roku. Uvádím jen dvě:

»Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin. Blahoslavený člověk, který doufá v něho.« Žalm 34, 9.

»Čehož se od věků neslýchalo a ušima nepochopilo, oko nevidalo Boha kromě tebe, aby tak činil tomu, kterýž naň očekává.« Izaiáš 64, 65.

Čtete a učte se věřit.

—f—

»Snaha« v Pardubicích vydala pre deti z nedelnej školy knižočku pastora Modersohna: »Malý učedník Ježišův.« Cena 2.50 K.

Marie Rafajová: **AVŠAK** — *Modlitby a meditace*. Strán 44. Táto sbierka vyšla ako I. sväzok z radu »Verše Kalicha«.

Počul som, ako autorka vyslovila kedysi svoju túžbu a snahu: »Vniesť Krista do všetkých fází života súkromného i verejného.« Táto jej snaha zdarila sa i uvedenou sbierkou, ktorá prináša svedectvo o milosti v Kristu i tam, kam ono ináč ťažko preniká: do rúk kritikov a náročných milovníkov krásnej literatúry. Dar Boží je »nevypraviteľný« a cesty Božie sú nevyspytateľné, je tedy dobre, keď použijeme všetky prostriedky reči a pero »hbitého pisateľa«, aby sme nakoľko nám je to len možné vylíčili hĺbiny a výšiny milosti Božej, aby sme z toho bohatstva čo najviac sniesli pre svoj národ.

*Na horách bolesti
tak i má dôvera klečí,
s vrcholů milosti
hledajíc Boha — jen Boha!*

Autorka sama norí svoje rty do prameňa živej vody, tryskajúcej zo skaly (*U pramene*), ale, dojatá Božou milosťou, praje ju i svojmu národu:

— však ešte prosím: Pane, co můj lid?

*Ó, kdyby chtěl, jak kdysi, být Ti věren,
vrátit se k zřídlu vyschlých od cisteren,
jak slavný byl by konec Meriba!
Však, Bože můj! — můj lid se nehýbá . . .*

A preča sa čosi hýbe! Svedčia o tom kritiky tohoto dielka zo širších kruhov našej verejnosti. Prajeme sestre, aby sa jej túžba splnila v jej práci a aby »Hospodin upevnil dielo jej rúk« tak, že by láska Kristova prenikala do všetkých fází národného života. Tá jedine nás spasí.

Tajomstvo obsahového i formálneho úspechu spisovateľky tkvie v tomto vyznaní:

*Nabízí sebe hlína sochaři
a netuší, že bere, když se dává.
Proměny dotykem ji Mistr požehnává.
Hromádku jilu nesu Tvůrci krás.
Pro svoji slávu, Rabbóni, ji spas!*

Ján Rataj.

Cestou životem. Nástenný kalendár na r. 1940. Vydal Dr. Jan Zeman v Brne-Julíanove.

Tento kalendár s biblickými veršami a k nim pripojenými úvahami vychodí už po ôsmej a vždy bol mnohým ku požehnanu a povzbudeniu, po-

dobne ako kalendár *Tesnou bránou*. Milé pri ňom je i to, že mnoho úvah a príbehov je v ňom podaných po slovensky. — Doporučujeme.

Pri prehľade práce z uplynulého roku vidíme, že sme zabudli oznámiť radostnú zprávu o otvorení nového spolkového domu Modrého Kríža v Šíde v Jugoslávii dňa 21. mája 1939. Brat M. Roháček nám vtedy napísal, že sa vlni nenazdali, keď otvárali spolkový dom v Pivnici (kde boli prítomní aj viacerí naši zo Slovenska), že o rok budú otvárať nový spolkový dom v Šíde. Okrem dvoch našich členov zo Slovenska (br. M. Roháček a s. Anna Švejďová) bolo tam hodne bratov a sestier z rozličných strán Jugoslávie a to nielen Slovákov, ale i Nemci tam boli a aj srbsky a chorvátsky sa prednášalo. Ovzdušie bolo srdečné, bratské a duchovné — bolo vidno, ako Slovo Božie pracuje aj v Juhoslávii, tí, ktorí svedčili, boli toho dôkazom. Práca v Jugoslávii sa úzko viaže s našou prácou na Slovensku, veď naši pracovníci tam cestovali, niektorí tam strávili veľký kus života, áno br. J. Roháček tam aj dobojoval svoj časný boj a to víťazne. Aj náš horlivý priekopník, br. S. Činčurák pochádza z Juhoslávie. Sme radi, že tam vatry Božieho ohňa nevyhášajú, ale nabývajú novej hrejivosti. Pán nech dá tú milosť i nášmu spolku tam, aby bol svedkom Božím a tak pozhnaním tej peknej krajine a jej národom.

Rj.

Strašiáci.

Tí tiež boli považovaní za obrov, ako Enákovci, a Moábovia ich pomenovali Emím. V. Mojž. 2, 11.

Tu máme reč o ľuďoch, ktorí boli považovaní za niečo, čím neboli. Vyoľávali v srdciach strach, pretože ľudia o nich mysleli, že sú obrovia. Nie je koľkokrát i v našom živote prekážkou pokroku niečo, čo považujeme za silnejšie než sme sami? Zdôrazňujeme nepremožiteľnú silu obrov, ktorí nám stoja v ceste a neodvážime sa činu. Len sa však vždy dobre pozrime svojim obrom do tvári, alebo, lepšie, na svaly!

Ako pomenovali Moábovia týchto obrov? Vraj Emím. Čo znamená Emím? V slovníkoch najdete, že to znamená »hrozní mužovia«, alebo »strašní«, »strašliví«, — bo vraj boli divokého vzozrenia. Nuž, jak boli strašliví, mali strach oni, a nebolo treba báť sa ich! Jak mali divoké vzozrenie, neznamenalo to ešte, že boli nepremožiteľní. Dakedy sa ľudia robia hroznými len zo strachu, aby sami neboli premožení.

Čítala som však, že ktorýsi odborník vykladá názov Emím ako »strašiáci«, lebo »strašidlá«. Veru, všetci tí obrovia v zemi zaslúbenej boli iba strašidlami, a milý ľud Boží tak tak že sa nedal odradiť od vstupu do nej. Boli by sa všetci najradšej obrátili a utiekli — pred strašidlami!!

Či to, čo tebe bráni vstúpiť do plnej radosti, prijať dary zaslúbenej zeme, stať sa Ježišovým učeníkom, čo považuješ za obrov, nie je tiež iba Emím — — strašidlo?

Pred mocou Božou neobstoja ani skutoční obrovia, ako by potom nedožilo porážky to, čo je za obrov iba považované!

—f—

SKALA VEKOV.

Skalo vekov, v svoju skrýš
priviň ma, v nej srdce stíš.
Vnor ma v svätej krvi zdroj,
všetky rany hriechu zhoj.
Príď, ó, príď mi na pomoc,
odpusť hriech, znič jeho moc.

Nárek nezbaví ma múk,
nepomôže práca rúk.
V priepasť vedie moja púť,
musím biedne zahynúť.
Neviem zkade, neviem kam,
ku Tebe sa primykám.

Prázdne ruky vystieram,
horké slzy sotieram.
Nahý som — Ty odev daj,
bezmocného požehnaj!
Vrúcnych prosieb počuj hlas,
Spasiteľu, spas ma, spas!

Až mi biely smrti mráz
zavre oči pre svet raz,
by sa otvorily tam,
kde Ty súdiť budeš sám,
Skalo vekov, v svoju skrýš
priviň ma, v nej stíš ma, stíš . . .

Napísal *Augustus M. Toplady*, kazateľ a básnik, keď ho preniklo svetlo križa — keď uvidel Ježiša tvárou v tvár svojim vnútorným zrakom.

—**—

Môj syn.

Cez americký Rochester tečie rieka Genesee, medzi príkrymi skalnatými brehami. Rieka má mnoho vodopádov a temných zátok. Raz kráčal od stanice nejaký pán, ktorý sa práve vrátil z dlhšej cesty a ponáhľal sa domov k žene a deťom. Na brehu uvidel zástup rozčulených ľudí. Nedalo mu, zastavil sa a pýta sa, čo sa stalo.

»Nejaký chlapec sa topí«, povedali mu.

Muž sa rozčulil: »Prečo ho neidete zachrániť!« a už hodil na zem svoju cestovnú tašku, strhnul klobúk a kabát, skočil do prúdu, zchytí chlapca a po veľkej námahe sa s ním dostal na breh. Keď mu utieral skleslú hlavu a odhrnul vlasy s tvárou, vykriknul: »Bože môj, veď je to môj syn!«

Keby si tak bol povedal, že ho nič do toho, čo sa ľudom

zlého stalo, bol by stratil syna a večne by si bol svoju ľahostajnosť vyčítal. Ale pamätajme, že každý človek, ktorý hynie, je synom alebo dcérou nášho nebeského Otca!

—**—

Keby zajtrá prišla smrť.

Jána Wesleya sa raz pýtala nejaká dáma, čo by robil, keby sa teraz dozvedel, že zajtrá o polnoci zomrie.

»Čo by som robil?« prehovoril Wesley. »Nuž, to isté, čo chcem robiť teraz. Kázal bych dnes večer v Gloucesteru a o piatej ráno zas. Potom bych sa zaviezol do T., tam bych kázal odpoľudnie, a večer bych išiel do shromaždenia. Potom bych odišiel k môjmu priateľovi Martinovi, kde mám byť ubytovaný, prehovoril a pomodlil bych sa s rodinou, jako obyčajne, o desiatej bych išiel do svojej izby, sveril bych sa rukám svojho nebeského Otca, ľahnul si, zaspal a zobudil bych sa v sláve.«

—**—

Uvolni luk.

Vypráva sa o apoštolovi Jánovi, že ho raz, už ako starca. v Efeze prišiel navštíviť nejaký poľovník, veľmi zvedavý na človeka, ktorý videl Pána. Našiel ho, ako sa hral s ochočenou holubicou a veľmi tým bol sklamaný, bo si predstavoval, že Ján bude alebo písať, alebo sa modliť, alebo kázať.

Ján si vraj všimnul jeho sklamánia a ukázal prstom na napnutý luk, ktorý mal poľovník prehodený prez rameno. »Ty nenosiš luk vždycky napnutý, hotový k výstrelu?« opýtal sa.

»Veru nie,« odpovedal poľovník, »veď by som si pokazil péro a luk by bol na nič.«

»Nuž, nech ťa teda neprekvapuje,« povedal Ján, »keď i ja niekedy povolím svoju pozornosť, napnutú k duchovným veciam, aby som potom tým horlivejšie mohol rozjímať o veciach Božích.«

—**—

Čoho sa zriekol.

K nove obrátenému mladíkovi prišiel kamarát:

»Počuj, Janko, vraj si sa zriekol všetkého potešenia!«

»Naopak,« hovorí Janko, »zriekol som sa iba bláznovstva.«

—**—

Bohatec a mudrc.

Krézus, lydský kráľ (560—546 pr. Kristom) bol veľmi pyšný na svoju moc a na svoje bohatstvo. Raz sa bol vyobliekal do svojho najkrajšieho rúcha a v celej kráľovskej nádhere sa posadil na trón.

Tak sa vraj ukázal Solónovi, múdremu Grékovi, a opýtal sa ho, či dakedy videl niečo krajšieho.

»Veru áno,« odpovedal Solón, »na našich poliach je istotne nejaký bažant, v našich hájoch nejaký páv a na našich dvoroch nejaký kohút, ktorých svojou nádherou neprevýšiš, bo ich krása je prirodzená.«

Pokorou vnitř se ozdobte.

I. Petr. 5, 5.

Pozvanie.

Duša, hriechom unavená,
bremeno už shod' —
čuj hlas tvojho Spasiteľa
Ku mne pod'!

Akože len za Ním pôjdem,
keď Ho nepoznám?
Do očí sa pozri Jeho,
láska tam!

Jazvy po hlbokých ranách
žiaria z rúk mu, z nôh
a na čele uzrieš znaky
po tŕňoch.

A keď za Vodcu Ho zvolím,
čo ma čaká s Ním?

Práce mnoho, plač a bolesť
s trápením.

Keď poprosím, by ma prijal,
či mi povie: Nie! — ?
Veru, to skôr zem i nebe
pominie.

Keď s Ním verne k cieľu
čo ma čaká tam? [pôjdem,
Poslednú ti slzu sotrie
Pán Boh sám!

DROBTY.

Budeš mať úspech u ľudí, ak budeš do každej situácie života vnášať Pána Ježiša. Nie Ho napodobovať, ale — dať sa Ním ovládať!

My chceme mať svoje deti veľkými, Boh chce mať svoje deti malými!

Náboženstvo bez lásky je orech bez jadra.

Obetou človek ukazuje, čo je láska.

Každý, kto aspoň trochu o veci rozmýšľa, musí vidieť, jak zo zpráv v novinách, tak zo Slova Božieho, že najhoršou vecou na svete je hriech.

Nie je to zvláštne, že najväčší svätci sa vždy cítili najväčšími hriešnikmi? To preto, že žili a modlili sa v najbližšej blízkosti všetko prenikajúceho svetla — kríža Kristovho.

Svoju ťtížiadosť meráme podľa toho, čo za svoju prácu očakávame.

Protož i usilujeme, buď v těle pohostinnu jsouce, buď z těla se berouce, Jemu se líbiti.

Pilně se snažuj, vydati sebe Bohu milého dělníka, za kterého by nebylo proč se stydět.

POĎAKOVANIE.

Boli ste zvyklí, naši drahí dobrodincovia, dostávať za každý dar zvláštne poďakovanie — teraz však Vy, milí darcovia z Čiech a Moravy, márne čakáte našu karotku. Je to preto, že teraz by sme musely na každý lístok dať porto K 1.20. Pozrite sa, prosím, do soznamu milodarov a vyrátajte si, akú čiastku by sme musely vydať za poštovné. Keď pomyslíme na to, ako niektorí z Vás s ozajstným sebazaprením svoje príspevky posielate — a my by sme porto zas len z tých príspevkov musely zaplatiť — myslíme, že je správnejšie, keď Vám tuhá všetkým dovedna naraz poďakujeme. Naša vďaka nie je preto menšia, alebo menej úprimná. pomíname Vás denne s veľkou láskou pred naším dobrotivým Otcom nebeským a prosíme, aby Vám Vašu vernosť oplatil. On nech Vás bohato požehnáva.

Vaša vďačná sestra

Margita Pálová, pokladníčka.

POŠTA.

Drahí bratia a sestry v Pánu Ježišovi!

Máme za sebou už pätnásť rokov vydávania Večernice a prvé číslo šestnásteho ročníka Vám už môže priniesť zprávu o tom, aké sme mali vianoce. Začnem hneď tým, že sme ich prežívali v znamení VERNOSTI. Nie je ináč možné, bo máme predsa verného Boha. A tento náš verný Boh sa postaral o to, aby nám verní zostali i naši priatelia a tými ste i Vy, ktorí tento list čítate.

Pravda, nemaly sme tak bohaté sviatky, ako sme mávali iné roky, ale my sme Vám sľubovaly v poslednom liste Večernice, že sa veru budeme radovať, i keby sme vianoce mali sláviť v chudobe, a radovaly sme sa. Nieкто by mi však mohol povedať: Veď ste niektoré každú chvíľu maly plné oči slzí. I to je pravda, ale pri tých rôznych spomienkach hlboko v srdci pevne -sedela radosť zo

Spasiteľa, vďaka za spasenie. Jak sa nejaká tá slza zaligotala v oku, nebolo to preto, že by sme sa boly trápily nad nejakým nedostatkom: veď sme ho nemaly! Maly sme pekne prestretý dlhý stôl, za ktorým nás sedelo spolu s deťmi 55! Maly sme dobrú kapustnú polievku s klbáskou, maly sme jabĺčka a orechy, deti maly na stromčeku i vo farbistých papieroch balené cukríky, pod stromkom niekoľko hračiek, babičky každá balíček s jedným párom teplých ponožiek a baličiek s cukríkmi a deti okrem toho: každý po páre dobrých, nových topánok. Keby ste vedeli, ako som vďačná svojmu nebeskému Otcovi, že mi umožnil tie topánky deťom kúpiť! Vzdychala som po nich už niekoľko týždňov a ustavične sa zdálo, že nebudú, nebudú — a posledný týždeň hľa, boly. A to nie je maličkosť, bo zaobuť naše deti znamená výdavok vyše 500 korún! Jak sa dnes radujem, neradujem sa z tých topánok, ale z toho, že Boh nezklamal moje očakávanie, ba že ho ďaleko prevýšil. Jemu nech je česť a chvála a vďaka, ale i Vám všetci naši ďalekí i blízki, ktorí ste nám pomohli, ako ste len vedeli a ktorí, keď nebolo možné ináč, alespoň listami a karotkami ste nám podali dôkaz svojej lásky. Ako je to krásne, že nás láska Kristova tak zaväzuje navzájom si dobre robiť!

A neboly sme ani bez hosťov, čo nám tiež bolo veľmi milé, bo radi počujeme o tom, ako sa kde práca Pánova rozrastá a duše sú vyslobodované z driapov hriecha. Najväčšiu radosť z návštevy však istotne mala naša sestra Borka, bo jej prišla nečekanó mamička a sestra až z Beniakoviec! Naši milí Slamkovi sa mohli potešiť prítomnosťou svojej dcéry, a všetci sme sa smeli radovať z prítomnosti mnohých bratov a sestier v našich sviatočných shromáždeniach. Bárš by sa všade ukazoval taký hlad a taký smäd po Božom Slove, aký je zrejmý teraz u nás a v našom okolí a bárš by si všade Pán zobúdzal takých verných služebníkov, ktorí by to Slovo zvestovali tak, aby sa ho ľudské srdcia strachovaly!

Naše sestry diakonky, ktoré nemohly prísť na sviatky domov, ponevác ich povinnosti zdržely, chýbaly nám veľmi a istotne i ony zatúžily, posedeť spolu s nami pri nohách Pána Ježiša — ale v práci pre Pána už to tak je, že často sa musia ľudia na krátko alebo na dlho rozlúčiť. Ale — však príde čas, kde sa už nebudeme lúčiť, kde budeme na veky spoločne ďakovať Bäránkovi, že nás kúpil Bohu svojou krvou. Aby ste za to všetci, naši drahí, už dnes mohli ďakovať, praje Vám z celého srdca Vaša, Vás milujúca sestra
Mária Rafajová.

Keby vám povedal (Pán Ježiš) čokoľvek, urobte.

Ján 2, 5.

Marie Rafajová:

VIDĚNÍ SÍLY.

Ne v síle záleží síla člověka. I. Sam. 2, 9.

V pochodech ryčných burácela pýcha
oslavu síly živé vyhrůzkami
a my jsme spolu tichý hovor vedli
Mistr a já.

A od té chvíle koluje mi v krvi
široký bílý proud.

Mír rozezvučel sladké pastorale,
z trav pošlapaných zavonělo medem,
vlá na stožárech úsměv ukřivděných,
vstává nám z mlžin velkonoční ráno.

A není střely proti krytu Pravdy.

»Maria dobrou stránku vyvolila.«

I šel, nevěda kam přijde.

*Věrou povolán jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odšel na
to místo, kteréž měl vzíti za dědictví; i šel, nevěda, kam přijde.*

Ep. k Žid. 11, 8.

Abraham jest nazýván otcem věřících. Chceme-li viděti, jaká má býti naše víra, studujme život tohoto muže Božího. On tak důvěřoval Bohu, že uposlechl Jeho rozkazu, i když to bylo nad jeho rozum, jako při obětování Izáka. Ještě před narozením Izáka Abraham tak cenil slovo Boží k němu promluvené, že se mu narodí syn, že věřil *v naději proti vši naději*, to jest: věřil tam, kde již žádná naděje nebyla. A stalo se. Nebývají zahanbeni, kteří takto na Boha očekávají.

V našem textu vidíme začátek života víry u tohoto muže Božího. »Věrou povolán jsa Abraham — —« On tedy slyšel hlas Boží, volání. To bylo tam daleko v končinách Ur Kaldejských. A byla to milost Boží, že slyšel hlas uprostřed *pohan-ského hluku*. I dnes je to milost, slyšeti Boží hlas uprostřed *křesťanského hluku*. Bůh mluví a chce býti slyšen. Překáží však hluk zvenčí a také hluk uvnitř. A tu Bůh často vytrhne člověka ze všeho hluku a uvede jej *na poušť*. Čteme o dcerce Sionské: »*Aj, já získám ji, když ji uvedu na poušť, nebo tu mluvíti budu k srdci jejímu.*« Ozeáš 2, 14. A tu ona také ten hlas uslyší.

Mnohá nemoc, mnohá ztráta, mnohé těžkosti a bolesti jsou

pouští, aby člověk uslyšel hlas Boha, k němu mluvícího. Protož ptejme se, když nás takovéto věci potkají: »Pane, co mi tím chceš říci?«

»Věrou povolán jsa Abraham, *uposlechl* Boha.« Ne každý, kdo slyší, uposlechně, ale Abraham uposlechl. Nedivme se, že život tohoto muže byl tak požehnaným, že jeho símě nebylo možno sečísti pro množství. Vždyť to, ke vzrůstu a požehnání nejvýš potřebné, při něm hned od začátku bylo, totiž: *víra a poslušnost*.

Pamatuji se na jeden hovor sestry Royové o Josefu Egyptském. Mluvila o voze, na kterém jezdil, o voze, majícím pouze dvě kola, do něhož zapřaženi byli rychlí koně, a tu vždy připomínala, že i my, děti královské, na takovémto voze nejrychleji k cíli dojedeme: na voze majícím tato *dvě* kola: *Víru a poslušnost*.

»Věrou povolán jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odšel na to místo, kteréž měl vzíti za dědictví.« Byl tento odchod lehký? Pohleďme, jak zněl ten Boží rozkaz: »Vyjdi ze země své, a z příbuznosti své, i z domu otce svého.« To nebyly zlé věci, ze kterých měl vyjít, ale vesměs věci *dobré*: otčina, přátelství, domov. Ale jestli měl Abraham dostati se k věcem *lepším*, ano *nejlepším*, které mu Bůh sliboval a chystal, musil i z těch dobrých věcí vyjít. A on poslušně vyšel.

Vzpomínám na jednu ženu v středověku, ke které promluvil Pán toto slovo: »Hleď býti se mnou duchem spojená a tvá vůle nechť zcela splyne s mou vůlí tak, abys netoliko nechtěla to zlé, které já nechci, ale ani to *dobré*, které já nechci.« — A tu jest asi také ta velká příčina, proč jest naše víra mdlá a slabá, proč nedosahuje té velikosti a moci víry Abrahamovy, abychom mohli uchopiti všechno bohatství v Pánu Ježíši zaslíbené, tu plnost života: my nedovedeme vyjít *ze všeho*, netoliko z věcí zlých, ale i dobrých. Mnohý uvažuje: Jest toto hříchem? A jakmile rozpozná, že je to hřích, tedy se toho vystříhá. Ale nějaká věc, která není sama v sobě hříchem, věc *dobrá*, jako jsou rodiče, děti, příbuzní, povolání a pod., postaví se v srdci na první místo a jest *brzdou* v následování Božích rozkazů.

V jednom věřícím mladíku vzplanula veliká touha k službě Boží. Chtěl býti kazatelem a bylo to opravdu volání Boží. Ale rodiče nedovolili, aby šel za hlasem Božím. Prý v tom povolání není žádná budoucnost, žádná kariéra. — Dnes jest ten muž velkým pánem, ale v duchovním životě troskou a rodičům jen pro zármutek.

Jeden Boží pracovník, který velice toužil po obživení mládeže a radoval se, když mladí hoši se rozhodovali jíti za Pánem Ježíšem, vyprávěl svou zkušenost, kteří z těch hochů zase chladli a vychladli. Ti, kteří nesvětili neděli tak, jak měli.

V sobotu večer odjížděli na venek, domů nebo k příbuzným a vraceli se až v neděli pozdě večer. Tak užili vzduchu, volnosti, buchet i kávy, v létě ovoce i koupání v řece a ještě si i výslužku přivezli. — Hle, to nejsou věci zlé, naopak věci velice dobré, ale pro ty hochy to byly neděle bez shromáždění, bez vlivu slova Božího, bez setkání s Bohem a proto bez posily pro duši. Jaká příprava pro týden bojů a pokušení? Ó, my nedovedeme cele vyjít k rozkazu Božímu, nedovedeme opustit i dobré věci tohoto života a proto nedosahujeme plně těch věcí *lepších*.

»Věrou povolán jsa Abraham uposlechl Boha, aby odšel na to místo, *kteréž měl vzít za dědictví*.« Tedy ještě nic z toho, co mu Bůh slíbil, neměl, ale měl *Boží slovo* a vykročil. Pravé víře stačí *slovo*. Při člověku, který věří jako Abraham, nemusí Pán Bůh užívati divů a vidění, aby ho dostal ku předu. Stačí *slovo*. A že jest takováto víra Pánu milá, vidíme z těchto slov Pána Ježíše: »Neuzříte-li divů a zázraků, neuvěříte.« Jan 4, 48. »Žes mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteříž neviděli a uvěřili.« Jan 20, 29.

»I šel, *nevěda kam přijde*.« Jíti a nevědět kam? To jest právě *cesta víry*, kde Bůh vede člověka za ruku, kde člověk nevidí než sotva jen na ten nejbližší krok, ale protože Bůh *vidí až na konec*, tak *spolu* dojdou šťastně cíle. Abraham netoliko do země Kananejské došel, ale on tu zemi celou prošel, neboť mu Bůh řekl: »Vstaň, projdi tu zemi na dyl a na šíř její, nebo tobě ji dám.« I. Mojž. 13, 17.

Četla jsem o té chůzi víry, kde člověk jde a neví, do čeho jde, velice dobrou poznámku od jednoho Božího svědka. Privil: »Kdybych hned na začátku své cesty za Pánem Ježíšem až po tuto stanici, kde jsem nyní, byl viděl, co všecko bude mi překonati, nevím, jestli bych byl vykročil. Všecky ty zkoušky, utrpení, ztráty byly by se položily na mne jako břemeno, pod nímž bych byl klesl. Ale jest v tom veliká Boží láska, jestliže nás nechá *v úplné nevědomosti*, jak se ten život náš utvoří, co vše budeme museti přetrpěti, co nás potká — nevím — nevím — nevím ani co bude za hodinu. Ale to *vím*, že když bouře a vítr lodičkou mého života kymácí, Otec nebeský sedí u kormidla, to *vím*, že nic mne nepotká, než co On dopustí a že nedopustí žádnou tíhu, která by přesahovala mé síly, ale mně všecky věci musejí napomoci k dobrému. To *vím*, že On má v péči i vrabce a že řekl k učedníkům: »Nebojte se, dražší jste vy než mnoho vrabců.« To *vím*, že On má v počtu i vlasy na mé hlavě a že jest každý věřící člověk na této zemi zřítelnicí Jeho oka. Tak On si všecky ty Svě ostříhá, chrání — *to vím*.«

Tedy o tom, co bude, nevíme, ale o tom, co jest, o té Boží lásce a péči i milosti *víme*. Díky Bohu! Neboť s tímto vědě-

ním, s touto vírou může člověk vykročiti a jíti nevěda kam a přec dojde tak jako Abraham. Věřme našemu Bohu, a dojdeme i my do té země zaslíbené, do nebes, abychom přijali ono dědictví nám Pánem Ježíšem vydobyté a připravené.

B. J.

Já tobě k srozumění posloužím, a vyučím tě cestě, po níž bys choditi měl; dámť radu, oči své na tě obrátě.

Žalm 32, 8.

—**—

Co vykonalo slovo lásky.

Hrabě Zinzendorf byl jednou v lese přepaden lupičem, který na něm žádal peníze. Hrabě mu je odevzdal, ale řekl: »Můj milý, až se dostaneš do vězení, vzpomeň, že Ježí, ten Beránek Boží, také za tvé hříchy umřel. A možno, že ještě nalezněš milost u Boha a budeš spasen.«

O rok později setkal se hrabě opět s tímto člověkem, ale zcela proměněným. Slovo lásky tehdy k němu promluvené vniklo do jeho srdce jako osten a přineslo žádoucí užitek.

—**—

Zlí sousedé.

Paní Jang ve vesnici Langsau měla velkou těžkost se sousedy a to zvláště od té chvíle, kdy začala choditi do shromáždění a uvěřila v Pána Ježíše. Posmívali se jí a ubližovali jí i na majetku. To ji pudilo k modlitbám za ně. Jednoho dne, právě když na slunci sušila dosud nevymletou rýži, zahrnali tam svého kohouta, aby si pochutnal, což on činil. Několikrát ho odehnala, ale když zas a zas přišel, tu jí došla trpělivost. Vzala kámen a hodila po kohoutovi. Padl a zůstal nepohnutě ležeti. Ó, běda! Co teď? Rychle jej chopila a hodila na půdu. Nikdo ji při tomto činu neviděl, ale — pokoj její duše zmizel. Cítila se velmi nešťastnou. Co jen to učinila? Jednala jako pohanka a přec je křesťankou. Styděla se velmi před svým Spasitelem. A tak se slzami v očích prosila Pána Ježíše o odpuštění a o Jeho pomoc, aby věděla, co má činiti.

I bylo jí jasné, že svou vinu ukrýváti nesmí, že souse ům musí nahraditi škodu. Sotva se rozednilo, vylezla na půdu pro mrtvého kohouta. Ale jaké překvapení! Jaký div! To jen Pán mohl způsobiti pro její potěšení, když Mu večer na sebe žalovala. Neboť tu stál kohout živý a vesele si pochutnával na rýži, kterou měla zde v zásobě. Plná díkůčinění a vděčnosti k laskavému Bohu snesla kohouta dolů a zahrnala jej k sousedům.

Žádnému zlého za zlé neodplácejte.

Rim. 12, 17.

Fay Inchfawn:

Adamův pohřeb.

Pohřeb má Adam. V doprovod —
tvář odvrácenu — s ním jde jeho rod.
Že jinak nelze — s hrůzou na márách
narudlý prach zpět nesou v rudý prach.

V úžase, tryskajícím z očí dna,
andělů četa smutna, zmatena
dívá se, jak ten průvod teskných hlav
zvlněnou plání pomíjivých trav
zahýbá do polí.

Vždyť za svým mrtvým hned,
aniž by hlavu zved,
jde, nohy samá krev,
sám hlavní Truchlící.

Pozvolna, velebně,
tíše a laskavě
kráčí a kráčí přes
travnatý luh.

Kráčí pln bolesti,
v smutku a hořkosti — —

Kdo to tak žalostí?

Bůh?

Ano, Bůh!

Přel. ---f---

—**—

Píseň ve tmě utrpení.

On dává zpěv i v noci. Job 35, 10.

Milo je ptáčku zpívat za krásného letního dne, kdy slunce svítí, obloha je modrá a všecko kolem kvete a voní. Ale často si takový ptáček-zpěváček svou písničku pokazí. Odposlouchá třeba cvrlikání vrabců a zamíchá je do své písňe, která tím pozbývá své čistoty a ztrácí na ceně.

A tak prý to dělají ptáčníci zvláště s kanárky takto: Přejde pán a rukou, která jindy přináší pokrm a vodu, přikryje klec tak, aby ani jediný paprsek světla do ní nevnikal. Je noc. Tmavá, černá noc. Ptáčka se zmocní strach, úzkostí se mu chvěje srdéčko, bojí se pohnout na bidélku. Než, tu najednou: slyš, co to? Odkud zaznívá sladká, překrásná píseň? Ptáček naslouchá, naladí hrdélko a — napodobuje. Netrvá dlouho a naučil se kousku nové písničky.

A zase je den, s radostí a jasem, ale pán přichází znovu s černou příkrývkou a znovu je tma a znovu úzkost a strach, a zase zní ta krásná melodie.

A tak se to opakuje a opakuje, až se ptáče písni naučí tak dokonale, že ji potom zpívá také při světle, a nedá se vyrušiti ani pomýliti písničkami méněcennými.

Zdali pak tomu není zrovna tak v lidském životě? V tvém, milý čtenáři a v mém?

Začali jsme kdysi oslavovat našeho velikého, dobrého Boha slovy, písněmi, životem. Ale svět kolem nás zpíval tak hlučně, a prováděl takové kejkle, že nás na chvíli přerušil, a něco z jeho falešných tónů a bezcenného cvrlikání vloudilo se i do té naší oslavné písně. A Pán poznal, že už nejsme tím, čím jsme byli. Něco nám chybí, něco je v našem životě, co Mu nelahodí, něco křiklavého, neharmonického. —

Dost. Konec jasu, konec modré obloze, konec kvítí a vůním, konec radostem. Tma. Bolest. Utrpení. Nemoc. Úzkost. Strach.

Jako by nám On sám zmizel s očí. Ale v té tmě, v tom utrpení má tě právě On ve své hudební škole. Nevidíš, neslyšíš světa, nelákají tě jeho marnosti — čest, sláva, uznání, bohatství, umění, věda — najednou slyšíš jen Jej. A co ti v té tmě poví, na to nezapomeneš nikdy. Nikdy!

A když je hodina vyučování u konce, tu Jeho něžná ruka sejme černou příkrývku, jíž tě zastřela, a slunce svítí dvojnásob jasněji a tepleji a obloha je modřejší než kdy předtím a život je ti vzácnější, poznáváš jeho cenu, vidíš, že je cestou k věčnosti a ze tvé duše tryskne píseň, jakous ještě jakživ nezpíval.

Chválíš a velebíš svého dobrého Otce nebeského, vyvyšuješ svého Spasitele, který za tě položil svůj drahocenný život. Děkuješ Mu za Golgatu a děkuješ Mu za tmu getsemanskou.

A už nezpíváš jen rty, zpívá tvé srdce; a proto zpívají oči, a zpívají tváře a zpívá každý tvůj pohyb, zpívá tvá mysl, zpívá tvůj rozum a zpívají tvoje ruce, v pilné práci pro Něho. Tvůj život je jedinou písní, která zvučí do světa:

»Hodenť jest ten Beránek zabitý vzíti moc, a bohatství, i moudrost, i sílu, i čest, i slávu i požehnání. Nebo byl zabit a vykoupil nás Bohu krví svou ze všelikého pokolení a jazyku a lidu i národu.«

Hallelujah!

—f—

—**—
Tři miliony návštěv.

Myslíš-li, že je tvá práce jednotvárná, že je třeba plného sudu úsilí na koflík výsledku, rozmýšlej o tomto: Dr. L. Armbruster vypočítal, že včely musejí navštívit tři miliony jetelových květů, aby získaly libru medu. (Libra jest asi půl kg.)

—**—

MODLITBA.

- V modlitbě** slabost opírá se o všemohoucnost.
Modlitba je schůzka s Bohem.
Modlitba je víra zabírající Boží zaslíbení.
Modlitba je volání žíznivé duše po živé vodě.
Modlitba je naděje okoušející předem výsledky svého očekávání.
Modlitba je dech nebe provívající život člověka.
Modlitba jest atmosféra, ve které všechny křesťanské ctnosti uzrávají v dokonalost.
Modlitba jest hůl poutníka, která mu je oporou na cestě domů.
Modlitba jest dítě chápající se ruky otcovy, aby je sílil a vedl.
Modlitba jest vztyčená ruka věřícího, vnitřní zření hledající plnost Boží.
Modlitba jest božský proutek, jímž proměňujeme pokušení, zkoušky a lopotu v zlato charakteru.
Modlitba jsou otevřené dveře, kterými prochází jednotlivec nebo celá církev ze slabosti v sílu a ze zápasu k věčnému vítězství.

DROBTY.

Je mnoho lidí, kteří otevrou Pánu dveře, ale řetízek uvnitř nechají zavěšený.

Kdo shromazďuje hořké vody, může zemřít žízni!

Některé tak zvané náboženství se podobá kotlíku s vodou nad vyhasínajícím ohněm: Zpívá a syčí to pořádně, ale pořád nevře.

Člověk by se měl modliti alespoň tak často, jak často natahuje své hodinky, jinak je v nebezpečí, že se taky zastaví!

Hugh Redwood.

Mladého kazatele kdysi požádali církevníci, aby jim dovolil postavit v kostele kamna. »To se divím, že jste o to nepožádali už mého předchůdce«, řekl jim.

»Ach, tenkrát bylo jinak! To jsme mívali pořádný oheň na kazatelně!«

Kdo chce žít pro druhé, bude mít mnohá a veliká trápení, budou mu však připadat malými. Kdo však chce žít sobě, bude mít jen malá trápení, ale budou se mu zdát nesmírně těžkými.

Naše národní budoucnost je závislá na našem národním charakteru, totiž na tom, budeme-li míti duchovní anebo pouze hmotné zájmy.

Zasej myšlenku, sklidiš čin, zasej čin, sklidiš zvyk, zasej zvyk a sklidiš charakter.

Nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.
— Pán Ježíš.

Pro mnohé z nás je bitva života na polovic vyhrána, nalezneme-li někoho, kdo v nás věří.

Nepříznivé podmínky nikdy nemohu býti pokládány za důvod neuspokojivého stavu duše.
Evangelína Boothová.

—**—

Silná medicína.

Kim 1: 16. eloc.

Zlá, nesnášenlivá Čínanka byla metlou celému svému okolí. Ohrožovala všechny sousedy. Měla velikou sílu, přeostrý jazyk a nevyčerpateľný pramen všelijakého proklínání. Vlastní muž i děti často před ní utekli, když se proti nim postavila s řeznickým nožem v ruce.

Její děti začaly choditi do misijní školy. Jakýs jejich výrok jí jedenkráte dojal tak, že se šla podívati alespoň ke školnímu oknu v době, kdy misionářka poučovala domorodé ženy. Učitelka jí pozvala dovnitř, za její laskavost dostalo se jí však jen hrubosti, ba dokonce i násilí.

Žena však nepřestala přicházeti — alespoň k oknu.

Pozvolna se začala měniti. Byla laskavější, čistěji se oblékala, i byt udržovala v pořádku. Konečně s velikým pláčem pokořila se před Bohem a přijala Pána Ježíše. Sousedé, kteří se nemohli dosti vynadiviti zázračné proměně, která se s ní stala, říkali: »To ti cizinci mají takovou silnou medicínu a dali jí ji užívati!«

Měli pravdu. Evangelium Ježíše Krista jest silným lékem. Proměňuje srdce kamenná v srdce masitá a vyhání d'ábly ze zmučených duší.

—**—

Negrův ranec.

Na palubě tonoucí lodi stál černý otrok — poslední živá duše — s velkým rancem v náručí. Chystal se sestoupit do záchraného člunu, ale posádka, která se nadlidsky namáhala, udržet loď na rozbouřeném moři, dala mu podmínku: Jen bez rance! Muž však břemeno pevně tiskl k hrudi a nijak se s ním nemohl

rozloučiti. Posádka však naléhala: »Rychle, je nejvyšší čas se rozhodnout! Buď si bez rance zachrániš život nebo s ním zůstaneš na lodi a zahyneš!«

Tu černochoz rozvázal svůj veliký ranec a vybral z něho dvě teple zabalené děti. Byly to děti jeho pána, které byly svěřeny jeho péči. Políbil je, poprosil námořníky, aby vyřídili pánovi srdečné pozdravy a pověděli mu, že věrně plnil svůj úkol. Potom spustil děti do záchranného člunu a zůstal sám na palubě lodi, která se zvolna potápěla.

Náš nebeský Otec a Pán má mnoho dětí, které svěřil naší ochraně. Byl-li tento věrný negr hotov položit i život, aby mohl zachránit děti svého pána, oč více my bychom měli být hotovi všecko obětovati, aby byly duše zachráněny před věčnou smrtí?

—**—

Kapka vody.

(Podle indické pověsti.)

»V překrásné říši přírody všecko je vznešené a užitečné, jen já, tak nepatrná, ubohá, nejsem k ničemu«, vzdychala kapička. »Můj život, toť slza. Ach, proč musím umírat, sotva jsem se narodila?«

Jen svá slova dopověděla, padla do hlučícího, zpěněného moře a v rozbouřených vlnách nalezla smrt. V tom však ji zahlédla škeble a nepatrná kapička v ní zmizela.

Ale — v přepodivné říši přírody i pranepatrná věc má svou krásu a důležitost. I proměnila se bezvýznamná, pranepatrná kapička ve skořápce škeble brzy v perlu.

Nyní sám císař ji nosí jako nejkrásnější ozdobu ve své koruně.

—**—

Neberte jména Božího nadarmo.

John Ruskin jednou ve velké společnosti jasně ukázal, jak různě možno bráti jméno Boží nadarmo.

»Vy všichni jste se učili modlit Přijď království Tvé«, řekl prý shromážděným. »Dobrá. Slyšíme-li na ulici, že někdo kleje, hned si říkáme, že je bezbožný, že bere jméno Boží nadarmo. Je však mnohem horší způsob, jakým Jeho jméno bereme nadarmo, totiž, prosíme-li o něco, co si nepřejeme. Taková modlitba se Bohu nemůže líbiti. Nechceš-li něco, proč o to prosíš? Nepros o Boží Království, netoužíš-li po něm. Ale naopak, přeješ-li si, aby přišlo, musíš o ně nejen prosit, ale též pro ně pracovat!«

—**—

Do bezpečí na prkně.

Starý věřící námořník měl vážnou rozmluvu s mužem, který byl usvědčen ze svých hříchů, ale utíkal před Boží milostí. Ustavičně se oháněl jen tím, že prý byl tak bezbožný, že si svůj den milosti promrhal, že pro něho není odpuštění. Marně mu námořník domlouval a poukazoval na Manassesu a na lotra na kříži. To prý byly zvláštní případy, vymlouval se.

Konečně starý námořník otevřel svou Bibli a řekl: »Překřičoval jsem všechna moře světa na ohromných, nejsilnějších parnicích a vždy mi bylo oporou to, že loď odolá i nejprudší bouři. Ale když jsme ztroskotali a byl jsem v nebezpečí utonutí, byl to kus prkna, který mne zanesl na pevninu do bezpečí. A když uteklo něco přes padesát let mého bohaprázdného, hříšného života a byl jsem v nebezpečí věčného zahynutí, bylo to jen jednoduché prkno Božího slova, které mne zaneslo do přístavu Jeho lásky a spasení. A víte, co bylo tím prknem? Tohle: »Opusť bezbožný cestu svou a člověk nepravý myšlení svá a nechť se navrátí k Hospodinu i slitujeť se nad ním; a k Bohu našemu, nebť jest hojný k odpuštění.« (Izaiáš 55, 7.) To postačilo. Víra a naděje zalila zoufalcovu duši a také on, jako starý námořník kdysi, vplul na prkně Božího zaslíbení z bouře do bezpečného přístavu.

U prádla.

V jednom sboru měli členku, která se ustavičně chlubila tím, že je obrácená, ale její život mluvil o všem jiném než o tom, že by byla skutečnou křesťankou.

Jednoho dne ji kazatel navštívil právě když prala. Netrvalo dlouho a zase při řeči připomínala:

»Ó ano, obrátila jsem se před dvaceti lety v M.«

Kazatel však, než na návštěvu šel, prosil Pána, aby mu dal pravé slovo pro tuto ženu a — najednou si věděl rady. Povídá: »Ale poslouvejte, zdá se mi, že jste tyhle šaty prala zrovna před měsícem, když jsem tady byl naposledy. Pročpak už je zase perete?«

Žena se zasmála, podívala se na kazatele a vysvětlovala mu: »Kampak bych přišla, kdybych šaty každý měsíc neprala! Vždyť bych je za chvíli vůbec nemohla pro špínu nosit!«

A kazatel vážně, se smutkem v hlase jí na to pověděl: »Jak tedy musí vypadat vaše srdce, když už dvacet let nebylo práno!«

Žena nechala práce — tak jí to slovo zarazilo — a po krátkém rozhovoru s kazatelem nesl se z jejího srdce nárek: Bože, buď milostiv mně hříšné!

Kterak může Bůh pomáhat?

I řekl Hospodin Mojžíšovi: Co voláš ke mně? Mluv synům izraelským, ať jdou přece.

II. Mojž. 14, 15.

Jednou prý vydával prostý černocho svědectví, které bychom asi mohli vydávat mnozí, ne-li všichni. Říkal, jak byl zvyklý modlit se: »Pane, pomoz mi!« Měl prý dny, kdy nic nečekal a také nic neobdržel. Jindy zase byl při své modlitbě živější a očekával něco. Ale jednou, když se zase podle svého způsobu modlil a byl svěží mysli, takže mohl vnímat Boží odpověď, poslouchal a poslouchal a najednou se velmi zahanbil. Vždyť jeho prosba: »Pane, pomoz mi«, sotva splynula se rtů a už prý slyšel ve své duši hlas: »Mám ti pomoci? Jak ti mám pomoci? Vždyť nic neděláš!«

POSTA.

Milí bratři a sestry!

Při těchto našich dopisech je ta nevýhoda, že je čtete až za několik neděl. Píší tyto řádky v polovici prosince a k vám se dostanou snad až v únoru, dá-li Pán. Kéž bychom dovedli tak psát, jako jest psána Bible, jež slovo i po tisíciletích jest čerstvé, časové!

125
Ale chci vás na začátku roku upozorniti na něco, co jest pro Kristova následovníka časovým vždycky, a to jest: služba. Mám velmi ráda tu historii o svatbě v Káni Galilejské a to pro ty služebníky, kterým tehdy Maria řekla, aby všechno, co by jim Pán Ježíš poručil, učinili. Všimněte si jich, neboť jsou opravdu vzorem toho, jak se rozkazy nebeského Pána a Mistra mají plniti. Při nich bylo patrné dvě: víra a poslušnost.

11) 7
Čteme, že od Pána Ježíše obdrželi dva rozkazy. První zněl: »Naplňte ty stoudevy vodou.« Nemysleme, že bylo lehké upo-

slechnouti. Dnes zatočíte jen kohoutkem a voda vám teče do vany nebo do kotle. Tehdy byly jiné poměry. Voda se musila vážiti a z daleka nositi. A ty stoudevy nebyly hrnečky. Tu se jednalo o mnoho litrů vody. Tedy nesnadný úkol, ale čtete: »I naplnili je až do vrchu.« Stoudev bylo šest a nebyly stejně veliké. Některá pojala dvě míry a některá tři. Ale služebníci naplnili všechny vodou až do vrchu. Všimněte si, jak dokonale vykonali ten rozkaz. Mohli tušiti, nač to bude? Nikoliv. Pán Ježíš zajisté neoznámil předem div, kterýž mínil učiniti.

Kdyby tito služebníci byli poslouchali hlas svého rozumu, jistě by byli nechali některou stoudevu prázdnou anebo nedoplněnou. Vždyť — nač tolik vody? Proč taková námaha? Nač a také zač? Ale oni byli lidé víry, víry v slovo Pána Ježíše a když On řekl: »Naplňte

ty stoudve vodou«, poslušně je všechny naplnili vodou až do vrchu.

2.1) A uslyšeli *druhý* rozkaz, jenž zněl: »Nalévejtež již a n ste vrchnímu správci svatby.« Uposlechnutí tohoto rozkazu bylo ještě těžší. Proč? Nečteme, že by byl Pán Ježíš užil nějakých ceremonií k proměnění vody ve víno. Nečteme, když nalévali, že to bylo víno. Zcela dobře mohli nalévatí vodu, neboť Boží způsob jest: učiniti proměnu v posledním okamžiku. Kdyby byli nechali mluvití *rozum*, ani jeden z nich by se nebyl k tomu propůjčil, aby nesl vrchnímu správci vodu. To tak! Dělati si blázny z něho! Ten by je přivítal! Potřebuje víno a oni mu nesou vodu —

Ale to byli lidé víry, víry v slovo Pána Ježíše. A když On řekl: »Nalévejtež již a neste«, tak oni nalévali a nesli. A tu, když vrchní správce přiložil podávaný nápoj k ústům, bylo to víno a dobré víno. Řekl k ženichovi: »Ty zachoval jsi víno dobré až dosavad.«

Kéž jsou nám tito služebníci vzorem v té víře a poslušnosti! S takovými nástroji ruka Boží může působiti divy. Věřte, bratří a sestry, že všecka naše práce pro Pána Ježíše, naše činnost, naše úsilí není nic jiného než voda, než plnění větších i menších nádob vodou. Od prostičké ženy v domácnosti, která se snaží při mužovi, při dětech, při sousedech tak dostáti svým povinnostem, aby to bylo svědectvím evangelia i beze slov, až po kazatele, který zvěstuje slovo Boží zástupům mocnou řečí

— služba při osiřelých dětech, při nemocných — psaní článků do časopisů, šíření traktátů — vůbec každý způsob činnosti pro království Boží není ničím jiným než plněním nádob vodou. Větší nebo menší úlohy — práce ve velkém neb v malém, služba zástupům prokazovaná neb jednotlivcům — voda.

Jestli při tom ponecháme slovo *svému rozumu* nebo *rozumu lidí* kolem nás, tak to vždy vyzní v ten smysl, že je to úsilí *daremné*. Snažiti se, aby lidé se stali lepšími — svědčit jim o Bohu — upozorňovati na jistou pomoc v Pánu Ježíši — napomínat, varovat — nechte toho, dejte si pokoj — nemá to cenu — voda. Ano, všecka naše činnost a námaha jest voda, ale — když na tuto vodu pohledí oko Boží, když zazní Jeho hlas: »Nalévejte a neste«, a my poslušně naléváme a neseme, tu hle! jest to víno, prostředek k obveselení, k posílení, k životu. Nepatrné slovo, malá služba lásky a člověk jest vytržen ze zahynutí. Z vody — víno.

Před lety, když jsem v jedné rodině byla vychovatelkou u dětí, prosila mne služka o maličkost, abych jí totiž dala *jehlu* ze zásob paní. A já jsem jí řekla: »Přemýšlejte, jestli vám mohu dáti to, co není mé.« Co to bylo? Nepatrné slovo — voda. Malá nádoba, ale až do vrchu plná, neboť s každým Božím přikázáním se to má vzítí do opravdy, až do podrobnosti, ne napolo. Jestliže: nepokradeš, tak ani halěř, ani jehlu. A Pán všemohoucí a dobrý tehdy proměnil tuto vodu ve *víno*. Jak to?

Po letech setkala jsem se s touto dívkou. Byla upřímně věřící, a s očima zářícíma mi pravila: »Tehdy to vaše slovo, to byl u mne začátek. Rekla jsem si: Jestliže Půh žádá opravdovost, svatost až do maličkostí, to je to pravé, za tím půjdeš, toho života musíš dosáhnout.« A dosáhla, díky Bohu!

3) A ještě si všimněme v té historii v Káni Galilejské malé poznámky v závorce. Prý jak okusil vrchní správce svatby té vody vínem učiněné (nevěděl, odkud by bylo, ale služebníci věděli, kteříž vážili vodu). A toto

mají služebníci Boží vždy vědět, když Pán jejich snaze požehná, že to dobré víno jest Jeho dílem, oni že vážili vodu. Toto vědomí je zachová od pýchy a domýšlivosti a všecka čest připadne Pánu. On buď vyvýšen a oslaven! Rač ve Svě milosti i tyto mé řádky, tuto vodu proměnit každému z vás ve víno tak občerstvující, abyste tento rok úkoly svoje větší i menší plnili u víře, že vlivem Božím i to nejnepatrnější jest zhodnoceno.

Srdečně vás všechny pozdravuje vaše B. Jehličková.

Učinít proměnu pravice Nejvyššího.

Žalm 77, 11.

OCHOTNÉHO DARCU MILUJE BOH.

Spolok »Vieroslava« s vďakou potvrdzuje tieto milodary.

Banská Bystrica: J. Liška 10.-. Bystrička: Fabricová 10.-. Bratislava: rod. Hurajova 200.-; sbor »Modrý Kríž« 140.-; pi. Novotná 50.-; J. Roháček 50.-; A. Rapošová 50.-; J. Školník 100.-; G. Kubalová 40.-; H. Haberernová 50.-. Bašov: Pankovská 15.-. Brno: rod. Fajfrová 200.-; Klimešová 30.-. Bzince: J. Slávik 10.-. Cinobáňa: N. N. 100.-. Čataj: N. N. 100.-. Čachtice: N. N. 100.-. Čáslav: Procházková 10.-; N. N. 10.-. Dolný Kubín: J. Grega 10.-; P. Kuzmanová 10.-. Hradište: Majáková 100.-. Hrabovo: E. Liptáková 53.-. Holandsko: M. Roháčková 100.-. Holič: P. Boor 10.-. Ješín: Fuksová 100.-. Javorník: Majtán 30.-. Kyjov: F. Barnet 35.-; Hermanová 20.-. Kráľupy: Procházková 15.-. Kozárovce: rod. Mačicová 50.-. Kráľovec: N. N. 50.-. Kutná Hora: Špaček 50.-. Krupina: L. Eizerthová 90.-. Kačín: J. Lupták 50.-. Lysá: Mertelova 10.-. Lipt. Štiavnica: J. a Z. 150.-. Lubina: Lysá 10.-. Lub. Kopanice: Hrabovský 11.50; M. Šidla 10.-. Miškech dedina:

rod. Krúpová 100.-. Myslivořice: E. Šimková 50.-; Vorlová 50.-. Malčice: R. Makovičková 15.-. Malšice: N. N. 200.-. Málinec: J. Vanek 100.-; Cestina Ml. 50.-. Megeš: J. Bakalár 25.-. Mokroluh: A. Klimek 30.-; J. Macej 30.-. Modra Šenkvice: N. N. 35.-. Mor. Lieskové: A. Sadloňova 30.-; Nemcová 5.-. Nové Mesto n. V.: rod. Hlubocká 80.-; s. Kanová 12.-. Ozdín: sbor »Modrý Kríž« 670.-; N. N. 20.-; N. N. 10.-; N. N. 230.-; Nedeľná škola 50.-; N. N. 10.-; s. Garajová 10.-. Orechové: Kovaliková 25.-. Praha: B. Jehličková 170.-; Dr. B. Chorvát 500.-. Piešťany: Dr. Ježo 10.-. Pezinok: E. Bullová 40.-. Podbrezová: P. Skok 25.-. Podhradie: Kusendová 15.-; Kusendová 10.-. Púchov: viacero paní a s. Mitánová 130.-. Pukanec: Žambojová 10.-. Revúca: Lenková 20.-. Radvaň: S. Thurzo 5.-. Ružomberok: M. Stančíková 50.-; L. Kožehubová 50.-. Sučany: M. Roháčková 40.-. Senica: N. N. 100.-. Stará Turá: M. Hlubocká 25.-; M. Potfaj 100.-; pi. Košťálová 15.-; St. Hlubocký

150.-; pi. Slezáčková 20.-; B. Chorvátová 100.-; uč. M. Mačicová 100.-; N. N. 300.- N. N. 20.-; bratia Krúpovi 506.50; J. Machajdik 50.-; rod. Lysá 20.-; br. Tučka 50.-; J. Kratochvílová 50.-; P. Stančíková 50.-. *Slavkov*: rod. Musilová 130.-. *Sverepec*: uč. J. Balušiková 40.-. *Šintava*: J. Began 15.-. *Štrba*: obec 200.-. *Tisovec*: Z. Augustová 100.-. *Trebejov*: Študenti z kolady 50.-. *Trenč. Teplice*: J. Králová 40.-. *Trebejov*: J. Buzga 50.-. *Turč. Sv. Martin*: M. Paulíny-Tóthová 140.-; pi. Gašparíková 50.-. *Uh. Hradište*: Urbancová 50.-. *Vrútky*: O. Rumpel 50.-; N. N. 20.-; sbor veriacich 150.-. *Zvolen*: M. Urbancová 50.-; M. Palanský 50.-.

Členské príspevky: *Bzinice*: E. Bratancová 10.-; A. Kovačicová 20.-. *Bratislava*: M. Sitárová 40.-. *Boskovice*: M. Částková 100.-. *Brno*: J. Doubravová 25.-. *Dolný Kubín*: P. Kuzmanová 20.-. *Kremnica*: pi. Cablková 50.-. *Malčice*: R. Makovičková 20.-. *Nové Mesto n. V.*: rod. Hlubocká 100.-. *Ozdin*: M. Gáborová 10.-; M. Ozdincová 10.-; J. Jakubová 10.-; Z. Hanová 10.-. *Pila*: J. Kaclíková 10.-. *Poděbrady*: Vinšová 20.-. *Praha*: B. Jehličková 20.-. *Roztoklaty*: Sixtová 20.-. *Ružomberok*: E. Bohuňová 25.-. *Senica*: N. N. 50.-. *Stará Turá*: M. Mešková 15.-. *Turč. Sv. Martin*: E. Slaná 20.-. *Zdislavice*: M. Kafková 20.-. *Zádveřice*: M. Hronková 20.-.

Na Domov bielych hláv: *Boskovice*: M. Částková 80.-. *Holandsko*: M. Ro-

háčková 100.-. *Modra Šenkvice*: N. N. 50.-. *Mor. Lieskové*: Sadloňová 10.-. *Proseč*: Chalupníková 20.-. *Radvaň*: S. Thurzo 5.-. *Roztoklaty*: Sixtová 20.-. *Senica*: N. N. 100.-. *Turč. Sv. Martin*: A. Kuchariková 50.-. *Veselí*: Maluzínová 50.-. *Zádveřice*: M. Hronková 10.-.

Na Misiu: *Megeš*: J. Bakalár 25.-. *Modra Šenkvice*: N. N. 15.-. *Mor. Lieskové*: Sadloňová 25.-. *Zádveřice*: M. Hronková 10.-.

Milodary v naturáliach. *Bzinice*: rod. Kovačovicová hrušky, zemiaky; J. Kovačovic zemiaky; E. Bratancová masť, zemiaky, vajcia. *Mor. Lieskové*: rod. Bukovčíková maslo; Černý maslo, syr. *Lub. Kopanice*: M. Šidlo zemiaky; J. Šidlo zemiaky; Rojko zemiaky a väzbu knih; rod. Machajdiková zemiaky, zbožie, maslo, med, mäso. *Pov. Bystrica*: A. Plaňovská balik šatstva. *Púchov*: A. Miťanová zemiaky. *Srnie*: J. Naď zemiaky. *Stará Turá*: G. Slezák jaternice, zbožie; rod. Mačicová uhorky; rod. Mikasová dine, uhorky; M. Roháček slivky, hrušky, jablká, dine; VI. Mačica kury; J. Mačica zbožie, vajcia, zemiaky, mlieko; Mikulčeková zemiaky; J. Hlubocky ml. zemiaky, múku; J. Nemeč múku; N. N. chleba, koláč a mlieko; Zelko med; uč. K. Krúpová cukroviny. *Sestry z Ozdina*: masť, mäso, mak, kľásku, fazuľu, múku, uterák. *Turč. Sv. Martin*: A. Čajková šatstvo; M. Paulíny-Tóthová šatstvo a topánky. *Vrútky*: O. Rumpel chleba.

Máte již sbírku veršů MARIE RAFAJOVÉ:

AVŠAK — ?

- Modlitby a meditace. -

Objednejte u Jaroslava Chládky v Mladé Boleslavi.

Objednávky zo Slovenska vybavá administrácia
Večernice.

— Cena knížky K 15.— a porto. —

Večernicu vydáva spolok »Vieroslava« na Starej Turej. - Zodpovedná redaktorka Marie Rafajová. - Spolupracovníčka: Božena Jehličková v Hor. Počernicích. - Předplatok 10 Kč ročne, pre Ameriku 18 Kč. Jednotlivé číslo 2 Kč. - Tlač J. Chládky v Ml. Boleslavi.